

כיצד עולים בל"ג בעומר שלמים למירון וכיצד יורדים משם עם עצם שבורה

איך נראה העתיד הוורוד

אף אחד לא יודע על העליה למירון איך זה התחיל, ואף אחד לא יכול לנחש איך זה ייגמר, כי החשבון הוא פשוט: לפני 300 שנה לא עלה לשם אף אחד. לפני 200 שנה עלו לשם רק שלושה אנשים. לפני 100 שנה עלו 50 איש ולפני 50 שנה עלו כבר

המפורסם של עבו, שהיה מקושט בור של פרחים, התחילו חברי התזמורת הפילהרמונית של צפת לנגן. היה שם אחד שניגן בכינור, ואחד שהיכה בתוף, ואחד במאנדרולינה, ושניים בתוף מרים ועוד איזה שניים, כנראה מהמלואים של התזמורת, הקישו בטמבוריחרט. לקול נגינת התזמורת, התחילו תושבי צפת לכרכר ולפזז והגדיל מכולם אחד עם שפם שיבה שהיה צועק: "כה לחי

עירחים ופיסחים, גדמים ואילמים, קירחים ובעלי שערות, צולעים ומשוגעים, צעדו זה ליד זה, וזה בתוך זה, וכל אחד מכרכר ומפזז וצועק, כה לחי בריוחאי!" כיוון שהיו לי מרפקים, ניסיתי להגיע לפיסגה, אלא שקשה היה להתגבר על כמה מיכשולים, ביחוד קשה היה להתגבר על המכשולים בצורת קבצנים שצעקו — "צד" קה תציל ממתת כל לחי בריוחאי!"

כתוב בצבע שמן: "תרומה בעד גניזת נש" מות" או "תרומה בעד הוצאת גניזת נש" מות" או "תרומה בעד הכנסת גניזת נשמות" או "גניזת נשמות בעד הוצאת תרומה" או "הוצאת נשמות בעד תרומה גנוזה". אל מאחורי הקופסאות הללו נשפך גשם בלתי פוסק של גרות הנוכה, כבויים שהשליכו הר נוכחים בחדר, כי הרבנים אסרו השנה להדליק מדורת אש כמו שעושים כל שנה.

ככה כיסו רכבות עולי הרגל למירון את ההרים והגבעות מסביב כשהם רוממים את העשב, מועכים את החרגולים וסותמים את פתחי הנברנים

לקברו של בריוחאי 500 איש. 25 שנה אחרייכן הגיע מספרם ל-2000 ולפני 10 שנים ל-80,000. השנה הגיעו לשיא חדש — 80,000 נפש. עכשיו ברור לכל אחד, שאם זה ימשיך באותו הקצב, יעלו לשם בעוד 10 שנים לפחות 800,000 איש ובעוד עשרים וחמש שנה תעלה לשם כל המדינה על זקניה נשיה וטפיה, מלבד אולי ראש הממשלה ליה דוד בן גוריון שיהיה עסוק כפי הנראה בירושלים בחיבור מאמר מלא השמצות על משה שרת והתנועה הציונית העולמית. עכשיו אתם רוצים בוודאי לדעת מה יש שם במירון שמושך אליו את האנשים, או על זה אין לי ברירה אלא להתחיל משעה אחת בצהריים, בחצר ביתו המפורסם של עבו.

בריוחאי! אלה פעם רצופות ולא נהיה צרוד אפילו פעם אחת. מבית עבו רצו לעבר הכיכר הגדולה והתחילו לנגן שם שיריילכת במרץ רב, תוך תקנה שכאשר תגיע תהלוכת ספריהתורה ימישיכו ביחד. אבל מה לעשות, ותהלוכת ספריהתורה הולכת לה לאט ולא מתקדמת יותר מ-100 מטרים לשעה? על זה התחיל מנצח תזמורת המשטרה להתעצבן, מפני שכימעת וגמר את כל הפארטיטורות שלו, ולא יפה לנגן אותו שיריילכת פעמיים. התחיל המנצח לקפוץ באוויר, ולרמוז בשריבט המנצחים שלו לתהלוכת ספריהתורה, שימהרו קצת. אך נגני תזמורת המשטרה, בראותם את שרביט המנצחים מונף באוויר, פתחו כל פעם בקשרצנודו.

כשראיתי שאי אפשר יהיה להגיע לפיסגה בדרך המלך, ירדתי מהכביש וניסיתי לטפס על צלע הגבעה ואז נוכחתי, שנפילתי מן הפח אל הפחת. כל השטח מסביב, לכל מלא העין, מרוצף היה בגופות של עולי-רגל, ששכבו על שימיות או מתחת ליריעות אוהלים, משפחות משפחות שכבו שם, סביב מדורות אש קטנות, שעליהן בישלו מזון. ריח חריף עמד באוויר, ריח של עשן מעורר בבצחנת שומן-כבשים מטוגן וקוניאק מדיצינאל עם עראק ומדי פעם בפעם היה מישהו מודה מעל לראשי האנשים, כשהוא גורר אחריו גושירבשר נוספידים.

כששאלתי מדוע אסרו על הדלקת מדורה על הקבר, אמר לי מישהו, שזה בגלל הנש" יון של השנה הקודמת, שחום המדורה התיך את מטבעות התרומה בתוך קופסאות הפח וכל הפרנסה של הגבאים ירדה לטמיון. מחוץ לקופסאות הפח והגרות, היו באותו חדר גם שלטים גדולים שהיה כתוב עליהם בצבע אדום: "אסור להשתכן". כמובן שזה לא הפריע לאף אחד להשתכן שם, מפני ש אני בעצמי ספרתי 12,000 איש ואשה ששכבו בו מתחת לשלטים ובעטו באנשים שהיו דורכים להם על הגב.

תהלוכת ספר התורה של עבו

החצר הקטנה שלפני הבית, היתה מלאה אה וגדושה מבני נוער-הזהב של צפת, תזמורת המשטרה, ושלושה משמים של בתי-הכנסת המקומיים, שהחזיקו ברמה דגל דהוי מרוב שנים, רקום בחוטי כסף וזהב. ליד הפתח הצר, שהוביל מהחצר של ר' עבו, עמדה חוליית-שוטרים שהכריחה את כולם להקשיב לנאומים שבקעו מהרמקול. מה שנאמו לתוך הרמקול במשך ארבע שעות רצופות לא חשוב, מפני שרק בשעה חמש סגרו את מעיין הנאומים. איך שהוציאו את ספר התורה

ריח שומן וקוניאק מדיצינאל

לבסוף פקעה גם סבלנותי כשראיתי כמה איטית היא תהלוכת ספריהתורה. ונסעתי למירון לראות איך מתקדמים שם העניינים. אל תשאלו מה מצאתי במירון. רכבות של בני-אדם, הגיעו למקום וכיסו את הכביש והשבילים בדייסת אדם סיכה, שאפילו רוח כמו הצייר מוקדי לא יכול להידחק בתוכה. ברגע שירדתי מן האוטובוס, נסחפתי אף אני לתוך נהר האנשים הגואש. רק עכשיו ראיתי עם מי יש לי פה עסק. זקנים וצעירי, דימ, בריאים וחולים, פקחים ושתויים,

מה הסתיר את הקבר?

סוף סוף הגעתי למעלה, לחצר בית הכנ"ס. מה שהתרחש כאן מבחינת הדוחק, כבר באמת שאי אפשר לתאר, מפני שעל האנשים ששכבו ישבו, עמדו, רקדו או הלכו, נוספו עוד שני גדודי שוטרים וחטיבה שלמה של חיילים דתיים שהסתובבו עם נשק ביד, כי הרבנות הצבאית ערכה באותו מקום ובאר"ת יום כינוס של חיילים דתיים. חוץ מזה הסתובבו שם כל מיני משמים וגבאים עם קופסאות צדקה מפח ומי שלא שלשל לתו"כ מסבע תקעו לו את הקופסא בבטן. מוכה, מרוט ופצוע, הגעתי לתוך החדר המפורסם בו נמצא קברו של רבי שמעון (כה לחי) בריוחאי. והקבר, למעלה עד למטה, מכוסה בקופסאות פח שעליהם היה

סיכום: עצב קטנה שבורה

עכשיו אתם רואים בעצמכם ששמעון בר-יוחאי עושה נסים, מפני שיצאתי מכל העסק רק עם עצם קטנה אחת שבורה. ואם תכסילו את הנס הזה שקרה לי, ב-80,000, שזה מספר האנשים שעברו גם כן את הגהינום הזה ולא קרה להם שום דבר, תראו שהרשב"י הוא באמת עושה נפלאות גדול וזכותו באמת מגינה עלינו מפורענויות של ל"ג בעומר במירון.

כה אמר טוסבראהינדי:

שבוע יפול צדיק וקם וכל פעם, עם רגל שבורה.

שמעון צבר